

Mats Hjelm på Cecilia Hillström

konsten.net/mats-hjelm-pa-cecilia-hillstrom

Av Kristoffer Grip

En profetia kan fungera som en varning, inge hopp eller orsaka total kapitulation inför det oundvikliga, i utställningen *The Healer* tar Mats Hjelm ett grepp om alla dessa innebörder. Det är en resa skildrad genom nedslag, förnimmelser och minnen, i marginalen av en samtid där den dystopiska atmosfären är så kompakt att den går att ta på.

Vem är då helaren? Kanske är det den mimsminkade gatutrubaduren som möter oss i en liten projektion, ursprungligen från Hjelmns filmserie *Trilogy* (1997-2002) vars avslutande del Kap Atlantis bl.a. kretsar kring Aniara. I Martinssons diktepos håller komikern Sandon modet uppe hos rymdskeppets dödsdömda passagerare men kan inte hindra händelseförloppet, och möjligen är det en liknande funktion som trubaduren fyller här. På väggarna hänger foton liknande radarskärmar som i ljustråd reklamlikt utlovar en kommande förlust eller ett transcendent tillstånd; "NO MONEY NO LOVE", "NO MORE PAIN", "NO HEAVEN EITHER".

Centralt i utställningen visas så videodiptyken *Left Eye/Right Eye*, ett slags roadmovie där varje bildruta är ett vägskäl i sig: en grav, ett träd, en gammal pool, OS-byn i Sarajevo från 84, motorvägen, staden, ödemarken. Och så vattnet, mediet mellan skeendena, den

upplösande ström som sipprar fram i nedlagda nöjesanläggningar, forsar i en ensam fontän och stiger som ånga ur gatubrunnen i stadens natt. Färden går framåt och inåt, men är det mot en läkande förnyelse eller den obönhörliga insikten om sönderfallet?

Vid en scen i mitten av filmen växlar så kameran perspektiv, nästan obemärkt, från att i en redovisande åkning avbilda en rulltrappa, för att sedan följa den ner igen, in i upplevelsen, in i historien. Det är en enkel sekvens men oerhört exakt, därefter återkommer scener fast omarrangerade, omlevda. En röst läser en dikt av den bahamiske poeten Exuma, en profetia om civilisationens sönderfall och undergång, och den öppnare melankoliska stämningen från innan blir nu bestämt ödesmättad. Profetian vill något, hävdar något, men vad har den egentligen för rätt att styra färden?

Hjelms film är poetisk på ett svidande sätt och varje tagning är minutiöst utförd. Efter en halvtimme kommer jag dock på mig själv med att önska att den fortsatte, jag vill veta hur det slutar, finns helaren?

Kristoffer Grip

Foto: Magnus Bons. Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43. Utställningen pågår 22 november – 21 december 2018